

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Ute Kleinsteuber

Strona pozwana: Mars GmbH

Sentencja

- 1) Wykładni klauzuli 4 pkt 1 i 2 Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy, zawartego w dniu 6 czerwca 1997 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotyczącej Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy zawartego przez UNICE, CEEP i ETUC, ze zmianami, oraz art. 4 dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy należy dokonywać w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu prawa krajowego, które dla celów obliczenia wartości świadczenia z pracowniczego programu emerytalnego wprowadza rozróżnienie między częścią wynagrodzenia za pracę przypadającą poniżej podstawy wymiaru składki na ustawowe ubezpieczenie emerytalne i częścią wynagrodzenia przypadającą powyżej tej podstawy, przy czym w odniesieniu do przychodów z pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy nie przewidują, że w pierwszej kolejności obliczane jest wynagrodzenie, jakie byłoby należne za porównywalne zatrudnienie w pełnym wymiarze czasu pracy, następnie w odniesieniu do tego wynagrodzenia ustalane są części przypadające poniżej i powyżej podstawy wymiaru składki, a na końcu ustalona proporcja stosowana jest do obniżonego przychodu z pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy.
- 2) Wykładni klauzuli 4 pkt 1 i 2 rzeczonego porozumienia oraz art. 4 dyrektywy 2006/54 należy dokonywać w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu prawa krajowego, które dla celów obliczenia wysokości pracowniczego świadczenia emerytalnego pracownicy, która była zatrudniona częściowo w pełnym, a częściowo w niepełnym wymiarze czasu pracy, przyjmuje jednolity wskaźnik wymiaru zatrudnienia dla całego okresu trwania stosunku pracy, pod warunkiem że owa metoda obliczania wysokości świadczenia emerytalnego nie narusza zasady pro rata temporis. Do sądu odsyłającego należy ustalenie, czy jest tak w danym wypadku.
- 3) Wykładni art. 1, 2 oraz art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy dokonywać w ten sposób, iż przepisy te nie stoją na przeszkodzie uregulowaniu prawa krajowego, które przewiduje ustalenie wysokości świadczenia z pracowniczego programu emerytalnego w oparciu o proporcję okresu zatrudnienia do okresu liczonego od początku zatrudnienia do momentu osiągnięcia ustalonego wieku emerytalnego w ramach ustawowego systemu ubezpieczenia emerytalnego, i jednocześnie ustala limit lat pracy podlegających uwzględnieniu dla celów świadczenia emerytalnego.

(¹) Dz.U. C 350 z 26.9.2016.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 13 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret – Dania) – Assens Havn/Navigators Management (UK) Limited

(Sprawa C-368/16) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Jurysdykcja w sprawach dotyczących ubezpieczenia — Ustawodawstwo krajowe ustanawiające na rzecz osoby poszkodowanej, pod pewnymi warunkami, prawo do wytoczenia powództwa bezpośrednio przeciwko ubezpieczycielowi osoby odpowiedzialnej za spowodowanie wypadku — Klauzula prorogacyjna uzgodniona pomiędzy ubezpieczycielem i sprawcą szkody]

(2017/C 293/13)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Højesteret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Assens Havn

Strona przeciwna: Navigators Management (UK) Limited

Sentencja

Artykuł 13 pkt 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych w związku z art. 14 pkt 2 lit. a) tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że poszkodowany, któremu przysługuje prawo do wytoczenia powództwa bezpośrednio przeciwko ubezpieczycielowi sprawcy poniesionej przez niego szkody, nie jest związany klauzulą prorogacyjną uzgodnioną pomiędzy tymże ubezpieczycielem a tymże sprawcą szkody.

(¹) Dz.U. C 314 z 29.8.2016.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 13 lipca 2017 r. – Komisja Europejska/Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-388/16) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Wyrok trybunału stwierdzający uchybienie — Niewykonanie — Artykuł 260 ust. 2 TFUE — Kary pieniężne — Ryczałt)

(2017/C 293/14)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Nicolae i S. Pardo Quintillán, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: M. A. Sampol Pucurull i A. Rubio González, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Nie podejmując do dnia, w którym upływał termin wyznaczony w wezwaniu do usunięcia uchybienia skierowanym przez Komisję Europejską, a mianowicie dnia 20 września 2015 r., środków zapewniających wykonanie wyroku z dnia 11 grudnia 2014 r. Komisja/Hiszpania (C-576/13, niepublikowany, EU:C:2014:2430), Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 260 ust. 1 TFUE.
- 2) Zasadza się zapłatę przez Królestwo Hiszpanii ryczałtu w wysokości 3 mln EUR na rzecz Komisji.
- 3) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 314 z 29.8.2016.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 13 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Bayerische Motoren Werke AG/Acacia Srl

(Sprawa C-433/16) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Jurysdykcja w sprawach cywilnych i handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Własność intelektualna — Wzory wspólnotowe — Rozporządzenie (WE) nr 6/2002 — Artykuły 81 i 82 — Powództwo o stwierdzenie braku naruszenia — Właściwość sądów w sprawach wzorów wspólnotowych państwa członkowskiego, na którego terytorium pozwany ma miejsce zamieszkania)

(2017/C 293/15)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione